ſimenne jutlus walmis olleks. Need ſannad, mis ma tahtſin räkida, ollid allati mo waimo ſees likumas. Ma astuſin trummude peäle ja hakkaſin nenda: Paulus ütleb Roma ram. 8. peat. 28 ſalm. „Meie teame, et neile, kes Jummalat armastawad, keik asjad peawad heaks tullema.“ Siis räkiſin ma esſite omma önnetuſt otſaſt otſani, mis nüüd mo uſſo läbbi mulle kasſuks ſanud ja ſiis weel ülleüldſi keikide kohta, mis kaſſo Jummala armastus ſadab.

Ma näggin et kunningale wesſi ſilmi tulli ja wimaks mo ſanno hästi tähhele pannes wesſi möda pallet mahha jookſis. Ni pea kui ma „amen“ ollin üttelnud, hüdis ta: „Tulle trummude peält mahha! muſt üllikond keige warrandusſega on ſinno! — Et katſu mis ſul taskus on?“

Jubba kõnne aeges olli mo meleſt, nago olleks teine tasko raskem olnud. Piſtſin käe tasko, ja kes moistab mo immekspannemiſt ärraarwata, — kuld toos tulli wälja, laeni täis kuld tukkatid. Kunningas ütles: „Se on minno proua kingitus. Agga wata, kas ſa teiſeſt taskuſt ka middagit leiad?“ Esſimeſſeſt römuſt alles weel pool uimane, piſtſin käe teiſe tasko, — ſeält tulli ſuur plakkat wälja, — ſe olli ſe kirri, et ma piiskop ollen — kunninga enneſe käſſi ja pitſar al.

„Agga kuida ſe woib olla, ſedda ma polle enne ma peäl kuulnud,“ ütles wanna öppetaja, tõstis käed ja ſilmad taewa pole. Minno poeg piiskop! Esſite liht öppetaja, ſiis ſoldat ja nüüd piiskop! Jah nüüd ma ſaan arru, mis ſe tähhendab, et ſa piiskoppi prouaga piddid tullema! Agga omma wanna issa ei kutſunud ſa mitte pulma — nago olleks ſa ennaſt temmaſt häbbenenud, ſe ei olle öige!

„Kas ma ſiis enneſe pulmi teädſin? ütles noor mees, „et kule, kuida ſe olli!“

Kui jo walmis piiskop ollin, tahtſin kunningaſt allandlikkult tännada, agga kunningas ei andnud aega, waid ütles: „Nüüd tulle kohhe losſi peäle mo järrele; woid minno